

O lodním stopu

Bylo to asi před čtyřiceti lety, byli jsme mladí – a byli jsme na naší první dovolené se spartakem , který jsem tenkrát považoval téměř za div techniky – v jižních Čechách. Z hotelu v Táboře jsme podnikali dlouhé výlety , nadšení tím, že autem toho stihneme opravdu hodně, až jsme dorazili na hrad Zvíkov. Po prohlídce hradu hurá na loď, abychom zvládli ještě Orlík – a zpátky nám poslední loď toho dne ujela.

Co teď? Auto parkovalo pod Zvíkovem, pomalu se začalo šerit a do hotelu v Táboře daleko! Dostal jsem nápad – sešel jsem dolů ze zámku k přístavišti člunů – právě se tam chystala odplout na menší motorové jachtě čtyřčlená rodina – rodiče a dva malí kluci. Zavolal jsem na ně, jestli poplují na Zvíkov? Po kladné odpovědi – nevzali byste nás, poslední linková loď je pryč a my máme na Zvíkově auto? – Tak si naskočte! – A první lodní stop byl na světě! Na palubě byli kluci – jeden zřejmě školák, druhý ještě ne. A právě ten menší nás bavil hrůzostrašnými „mariňáckými“ historkami, jaká je pod námi hloubka, co za příšery žije pod hladinou atd. Na každé naše pochybovačné vrtění hlavou reagoval s odvoláním „táta to tak říkal“ – bylo vidět, že táta je pro něj nezpochybnitelná autorita.

A právě, když jsme se bavili nejlíp a Zvíkov byl už na dohled, začal trucovat motor na lodi, až se úplně zastavil. Měli jsme před sebou nevábnou perspektivu kdovíjak dlouhé doby strávené na palubě, neboť provoz na vodě byl nulový a pomalu se stmívalo. - Musíme si uvědomit, že se to událo v době, kdy se nikomu ani nesnilo o mobilech a podobných vymoženostech. Navíc se manželé začali přít, kdo za to může a co se může stát (s dvěma cizími lidmi na palubě!) . Nejméně se to dotklo našeho malého vypravěče, který byl skálopevně přesvědčen, že to táta vyřeší. Ten i přes dosti prudkou výměnu názorů se nepřestal zabývat motorem - a najednou se motor rozběhl ! Nakonec jsme šťastně u zvíkovského hradu přistáli, trochu s rozpaky posádce poděkovali, auto našli v pořádku na parkovišti a už za tmy se vrátili do hotelu.

Tak jsme zažili náš první (a zřejmě taky poslední) lodní stop. Dnes už nám zbývá jen úsměvná vzpomínka, neboť jsem v té hrůze tenkrát ani nevzpomněl na fotografování !!!